

Taha Hussein a fost supranumit „decanul literaturii arabe” și a rămas orb pe când încă nu împlinise trei ani. Orb, la fel ca alți mari scriitori ai lumii (Homer, Borges, Milton), dar asta nu l-a împiedicat să judece lumea lui arabă și să ne transmită nouă, românilor un mesaj „printre rânduri” la care ar trebui să fim atenți. Hadigea, o fată care „n-a coborât din cer așa cum coboară îngerii pe pământ, în semn de milă și îndurare. N-a ieșit nici din apa mării, așa cum ieșeau în timpurile străvechi nimfele din râuri și izvoare.”

Făcea parte dintr-o familie modestă,

„Viața plină de neazuri și de griji, aceste nevoi care-i împing pe cei săraci să se ocupe cu ceea ce nu le place și să se mulțumească tocmai cu ceea ce urăsc au aruncat pe fețele părinților ei un vâl dureros în care se amestecau tristețea, umilirea, indiferența și prostia.”

Ce-i rămâne unui scriitor orb care vrea să sublinieze frumusețea lumii? Glasul ...

„Glasul ei îți aducea în suflet clipele acelea dintre ivirea zorilor și răsăritul soarelui, când roua dăătoare de viață și de vioiciune vine ca un salut pe care cerul îl trimite pământului, când natura începe să se trezească zburdând și totuși lenevind, când lumina care abia se naște îi șoptește pământului: „Trezește-te și gătește-te!””

Conștientă de lumea neajunsurilor zilnice din care nu va putea să iasă, Hadigea

„Se străduia să-și ascundă tristețea întocmai cum face avarul cu o comoară.”

Mama ei o surprinde având la ea în cameră niște lucruri care nu-i aparțineau și care păreau a fi fost furate de undeva. Așadar, mama gândește despre fata ei:

„nu-i mai rămăsese așadar decât să fure , să-i înșele pe cei care-i făceau bine și le ușurau traiul. Nu-i mai rămăsese decât să fure și să aducă răul în casă, sporind neazurile familiei.[...]”

Din pricina acestui furt pe care-l descoperise începuseră s-o ducă așa de greu"

Taha Hussein (1889-1973). Nu fără motiv am scris anii în care a trăit. Intenția mea a fost să arăt faptul că în secolul XX, de care ne-am despărțit parcă ar fi fost ieri, arabii aveau concepția expusă foarte clar în această nuvelă că cel care fură aduce necazuri mari asupra familiei din care face parte. Interesant... Poate pe la alții e altceva...

După această acuzație gravă și nedreaptă, Hadigea e forțată de părinți să se căsătorească. Dar,

„Hadigei nu i-a plăcut deloc căsătoria. Pângărirea sufletului ei pur și nevinovat n-a putut fi ștearsă prin dragoste și a venit să i-o șteargă moartea.”

Iar despre soarta bieților părinți

„Așa le-a fost scris de Allah părinților ei. Mahbuba să umble din casă în casă pentru a pregăti pâine cât va trăi, iar Șaaban să nu-și curețe niciodată mâinile și hainele de noroi.”

Am citit nuvela arabă și i-am dat iar dreptate lui José Saramago, care spunea:

„Cred că n-am orbit, cred că suntem orbi. Orbi care văd. Orbi care, văzând, nu văd.”

Ce bine ni se potrivesc nouă aceste cuvinte!...